

RONDREIS LANGS DE MOOISTE PLEKJES

SUZANNE CAES EN WALTER BOUWEN

Andalusie

Inhoud

Moet nog worden opgemaakt na toevoegen paginacijfers

Voorwoord 7

1. Ronda en omgeving

- 1.1. Ronda
- 1.2. Ruta de los Pueblos Blancos
- 1.3. Ten zuiden van Ronda

2. Granada en omgeving

- 2.1. Granada
- 2.2. Om en rond de Sierra Nevada
- 2.3. Costa Tropical

3. Málaga en omgeving

- 3.1. Málaga
- 3.2. La Axarquía
- 3.3. Alhama de Granada
- 3.4. Antequera
- 3.5. Caminito del Rey

4. De provincie Huelva

- 4.1. Costa de Huelva
- 4.2. Het binnenland van Huelva

5. Úbeda, Baeza en Cazorla

- 5.1. Úbeda en Baeza
- 5.2. Cazorla

6. Córdoba

Index

Feria de Pedro Romero.

Elk jaar wordt begin september in Ronda de *Feria de Pedro Romero* gevierd. Mannen, vrouwen en kinderen flaneren in traditionele klederdracht uit de achttiende eeuw en zorgen voor een groots en kleurrijk spektakel. Hoogtepunt van de feesten zijn de *corridos* (stierengevechten). In de Real Maestranza arena strijden de *matadores* voor eer en roem. Ronda is de bakermat van het moderne stierengevechten. Deze nieuwe stijl, namelijk de stier niet meer bevechten vanop een paard maar te voet, werd in het leven geroepen door Francisco Romero. Zijn kleinzoon Pedro zette de traditie verder en werd een groot stierengevechter. Francisco de la Goya, kunstschilder en tijdgenoot van

Pedro Romero, verheerlijkte in zijn werken het stierengevechten. Zijn schilderijen met matadores uitgedost in de gebruikelijke *trajes de luces* (stierengevechterskostuums) en vrouwen in klassieke jurken en met *mantillas* (haarnetten) waren een inspiratie voor velen.

Antonio Ordóñez, de grootste stierengevechter van de volgende generatie, wou eer betonen aan zijn grote held, Pedro Romero, en riep daarom de Feria de Pedro Romero in het leven op de tweehonderdste verjaardag van diens dood. De traditionele klederdracht van Goya is een bijzonder kenmerk van dit feest, dat daarom ook wel de *Feria Goyesca* genoemd wordt.

maar men noemt ze *'Abrigo Rocas'*, wat 'beschutting onder de rotsen' betekent. Setenil zou afgeleid zijn van het Latijnse *'septem nihil'* (zevenmaal niets) en verwijst naar de weerstand die de Moorse bewoners boden tegen de herhaaldelijke aanvallen van de Christenen, om pas na zeven belegeringen uiteindelijk te capituleren. Bodegas is dan weer een verwijzing naar de vroegere wijngaarden die door de nieuwe christelijke bewoners werden aangelegd.

Ons eerste bezoek aan Setenil zal ons altijd bijblijven. We hadden toch al wel een aantal dorpjes bezocht en nooit écht problemen gehad, tot we Setenil probeerden binnen te rijden. We stuurden de wagen langs de Calle Reyes Católicos het dorp in. Aanvankelijk nog een straatje van riante breedte, vernauwt de doorgang met elke meter die we vorderen. Het gaat steil omlaag en op sommige plaatsen is er nauwelijks voldoende ruimte voor één auto. We laveren rakelings langs gevels, rotswanden, winkelende omaatjes en geparkeerde wagens. Er lijkt geen einde aan te komen. Er is geen andere optie dan rechtdoor, terugdraaien is helemaal onmogelijk. Met klamme handjes bereiken we uiteindelijk de bodem van de kloof en kunnen we de wagen langs het riviertje parkeren. Sindsdien zijn we het meestal snel met elkaar eens om de wagen buiten het centrum achter te laten als we nog eens een dorpje voor de eerste keer gaan verkennen.

Laat dat je echter zeker niet weerhouden van een bezoek aan Setenil de las Bodegas. Makkelijk parkeren doe je langs de hoofdweg, de Calle San Sebastián. Via een van de zijstraatjes wandel je zo het dorp in. Wip zeker even het Oficina de Turismo binnen voor

van de Casco Histórico. In de schaduw van de sinaasappelbomen is het altijd druk op de terrassen. Kijk hier ook eens naar de mooie gevels van het stadhuis en la Casa del Corregidor of neem een kijkje in het kapelletje, de Ermita de Santiago. In de omliggende straatjes is het best aangenaam rondstruinen langs de vele boetiekjes en winkeltjes. En in de buurt van de Iglesia de la Encarnación kregen we zowaar herhaaldelijk het gevoel in een of andere pueblo blanco te vertoeven: knus, gezellig en onverwacht rustig.

VLADIMIR1984 / SHUTTERSTOCK.COM

Uitblazen na je tocht door de stad kan op een van de fraaie keramieken zitbankjes in het Alameda park. Het is een geliefde plaats bij de *marbellís* om samen te komen, in de schaduw van de bomen of bij de fontein, Via de Avenida del Mar, waar je de tien sculpturen van Dalí kunt bewonderen, wandel je zó naar het strand. Hier hoeft je niet lang te zoeken naar een leuke strandtent of restaurant voor een natje en een droogje. Mag het wat meer zijn, dan kan je eens een van die sjeke beach clubs proberen, zoals Nikki Beach of The Beach House in Elviria, 10 kilometer naar het oosten. Wel even een net pak aantrekken misschien - kwestie van niet uit de toon te vallen.

PHILIP BIRD LRPS CPAGB / SHUTTERSTOCK.COM

Net naast Bar Enrique bevindt zich de *Fuente de los Cinco Caños* (bron met de vijf pijpen). Volgens de Alcaucineños is de bron nog nooit drooggevallen. Het lekkere, kalkrijke water zou preventief tegen osteoporose helpen. Wie drinkt van de middelste pijp, zou volgens de legende met iemand uit het dorp huwen.

Alcaucín is een klein, typisch Moors dorpje met wanordelijke, smalle straatjes en kleine witte huisjes met *rejas* (traliewerk) voor de ramen. Aan het schattige pleintje voor de kerk en het stadhuis ruikt het heerlijk naar sinaasappelbloesem. Doeken hangen voor de deuren om de lak te beschermen tegen de felle zon. Lege bidons hangen onder de condensafvoer van de airco om het water voor de planten op te vangen. Door die kleine, herkenbare dingen voelen we ons hier thuis.

Buiten de 'hoofdbaan' zouden we ons met de auto niet in het dorp wagen. En zelfs de 'hoofdbaan' kan al een uitdaging zijn, want ze is amper breed genoeg voor een wagen. Als je geluk hebt, is de vriendelijke verkeersopziener op zijn post. Anders is

4 | De provincie Huelva

4.1.COSTA DE HUELVA

Huelva is de meest westelijke provincie van Andalusië en toeristisch gezien het minst bekend. De Costa de Huelva loopt van Ayamonte in het westen tot aan de monding van de Guadalquivir in het oosten en maakt deel uit van de *Costa de la Luz* (Kust van het Licht). De stranden zijn ronduit pareltjes: breed, vlak en met fijn zand. Het is er nooit zo druk als aan de Costa del Sol. Wel kan het er soms stevig waaien en dan is zwemmen niet overal toegestaan. Net als in België en Nederland trekken Spanjaarden in de zomer massaal van het binnenland naar de kust, op zoek naar verkoeling.

Naast moderne badsteden is er aan de Costa de Huelva nog veel ruimte voor natuurlijke stranden met schitterend duingebied. In de buurt van de agglomeraties zijn de stranden wat meer bezet, maar eens daarbuiten kan je kilometerslange strandwandelingen

